

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Stugner Ágnes Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Vigh és Vágó Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen hibás teljesítésből eredő igény iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. április 30. napján kelt 13.G.41.069/2006/43. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 187.500,- (Egyszáznyolcvanhétezer-ötszáz) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek 2004. június 25-én szerződést kötöttek, amelyben az alperes azt vállalta, hogy az ún. P. kontrollingrendszer használati jogát eladja a követési és implementációs használati jogok és szolgáltatások eladásával és szállításával, a felperes pedig ezen szolgáltatás igénybevételéért járó ellenértéket megfizeti. A szerződésben a felek jogait és kötelezettségeit részletesen szabályozták. Az 1.7. és az 1.8. pontokban az alperes szavatossági kötelezettsége került részletezésre, az 1.10. és a 3.5. pontokban a felperes szerződés felmondásának joga került rögzítésre. A szerződés 4. pontjában a beruházás végösszegeként 4.752.945,- Ft-ot határoztak meg felek.

A felperes az alperes által kiállított számlák alapján 2004. június 28-tól 2004. december 21-ig összesen 6.519.058,- Ft-ot fizetett ki az alperes részére.

A program üzembe helyezése 2004. szeptember hónapban kezdődött el a felperesnél, majd 2005. januárjától 2005. augusztusáig felfüggesztésre került a felperes kérésére. 2005. szeptemberében megállapították a felek, hogy a felperes által a szerződésben kért 300-as elemszám nem elegendő, ezért az alperes térítésmentesen azt 2500-ra módosította. 2005. október 10-én az alperes a felperes rendelkezésére bocsátotta a módosított adatbázist. 2005. október 18-ra az új verziót a felperes feltelepítette, az állomány tesztelése, az adatok betöltése folyamatosan zajlott. 2005. novemberében, decemberében a felek számára tudott lett, hogy az ún. import manager nem működik megfelelően, a program a betöltéskor rendszeresen lefagy. Az alperes folyamatos közreműködésével a felek megpróbálták megszüntetni a probléma okát. 2005. december 21-én a felperes irodájában **P.B.** és **Sz.T.** megoldotta az adatbetöltéssel kapcsolatos technikai problémákat, a 2004. évi tényadatok betöltése megtörtént. A felek szóbeli egyeztetése alapján az alperes vállalta a felperes 2005. évi tényeredmény, a 2004. és 2005. évi mérleg adatainak, valamint a 2006. évi terv adatok betöltését 2005. december 31-ig, továbbá a megvásárolt program valamennyi elemző funkciójának üzembe helyezését és működtetését. Az adatokat a felperes 2005. december 28-án küldte meg az alperes részére, másnap megtörtént az adatok betöltése a 2006. évi terv kivételével. 2006. január 4-én az alperes a felperes rendelkezésére bocsátotta a 2006. évi adatokkal feltöltött adatbázist, amelyet a felperes megpróbált megnyitni és tesztelni. Ekkor derült ki, hogy a 2500-as elemszám is kevés, ezért az alperes a felperes rendelkezésére korlátlan elemszám használatot biztosított.

2006. január 5-én a felperes irodájában megkezdődött a tervezés, a költségfelosztás üzembe helyezése. A tervezés az alperes által magával vitt számítógépen működött, azonban az a felperes számítógépen folyamatosan lefagyott, megakadt. A költségfelosztás tesztelése során kiderült, hogy a decemberben kialakított és feltöltött struktúra nem megfelelő, mert ezzel a felépítéssel nem használható a felperes igényeinek megfelelően. Az alperes vállalta a struktúra átalakítását, amelyet 2006. január 9-re elkészített. Az új struktúrához igazodóan megpróbálták kialakítani az import managert, majd betölteni a 2004. és 2005. évi adatbázist, azonban ismételten jelentkeztek a lefagyások, a program hibák.

Ezt követően 2006. január 12-én ismételten személyes találkozóra került sor, azonban a felperes számítógépen a programot nem sikerült stabilan és hibátlanul üzembe helyezni. Az alperes a probléma megoldásaként felajánlotta, hogy a felperes rendelkezésére bocsát egy másik számítógépet annak érdekében, hogy ott felépítse ugyanazt a szoftverkörnyezetet mint ami a felperes jelenlegi számítógépen van és így azon tesztelje a program működését.

2006. februártól márciusig a felperes kérésére ismételten felfüggesztették a program üzembe helyezését.

A felperes a 2006. április 21-én kelt levelében az alperessel kötött szerződéstől elállt arra hivatkozva, hogy a jelenlegi rendszer, a jelenlegi felépítés nem képes a felperes adatszolgáltatási igényeit megfelelő formában és megfelelő időben teljesíteni, a működés hibáiról az alperest folyamatosan tájékoztatta és elsősorban

kijavítást, illetve kicserélést kért. Közölte továbbá, hogy az alperes által sem vitatottan hibátlan teljesítésre nem került sor, az alperes állítása szerinti 2005. december 28-i teljesítési időpontra nem történt meg a szoftver hibátlan működtetése. Mivel a rendszer a mai napig rendeltetésszerűen a felperes számítógépein és szoftverkörnyezetében nem használható, az alperes hibátlan teljesítéséhez fűződő érdeke megszűnt, ezért a Ptk. 306. § (1) bekezdés b) pontja alapján a szerződéstől elállt és kérte az alperestől az általa kifizetett összeg visszafizetését.

Az alperes a 2006. április 28-án kelt levelében a hibás teljesítés tényét vitatta.

A felperes a 2006. május 16-i levelében megerősítette a szerződéstől történt elállását.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2006. június 28-án benyújtott keresetében kérte az alperest 6.500.000,- Ft, ennek 2006. május 30-tól a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére kötelezni.

Arra hivatkozott, hogy az alperes hibásan teljesített, mivel az általa értékesített szoftver a felperes szoftver és hardver környezetében nem működött. A 2006. április 21-én közölt elállására tekintettel a Ptk. 319. § (3) bekezdése alapján a felek közötti szerződés megszűnt, ezért kérte a már kifizetett összeg visszafizetésére az alperest kötelezni.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

Vitatta, hogy hibásan teljesített volna. Állította, hogy az általa értékesített Professional Planner modulnak nincs olyan hibája, amely kizárja, hogy a felperes számítógépes környezetében a program megfelelően működjön. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a program üzembe helyezése érdekében mindent megtett, a felperessel folyamatosan együttműködött, illetve felajánlotta, hogy egy olyan számítógépet biztosít a felperesnek, amelyen a program működik, ettől azonban a felperes elzárkózott.

A Fővárosi Bíróság a 2009. április 30-án kelt 13.G.41.069/2006/43. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 732.000,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a Ptk. 305. § (1) bekezdésében meghatározott alperesi hibás teljesítésről akkor lehet beszélni, ha a felhasználási szerződés létrejöttének az időszakában a szoftver hibájára visszavezethető okból a szerződés 3.6. pontja szerint az implementáció nem valósulhatott meg. Az elsőfokú bíróság **Sz.T.**, **G.Cs.** tanúk vallomása és a felperes perben tett nyilatkozata alapján megállapította, hogy a felperes érdekkörébe eső okból - a betöltendő adatok és kapacitáshiány miatt - a szerződés 3.6. pontjában írt időszakban az implementáció nem valósult meg, így az adatok hiányában a program megfelelő működését sem lehetett vizsgálni. A felek közötti levelezés, további **G.Cs.** és **W.Á.** tanúk vallomása alapján azt is megállapította, hogy a program bevezetése az adatbetöltési fázisban megakadt, mert az adatbetöltések során az a számítógép, amelyre a programot telepítették, lefagyott, lelassult; az adatbetöltés során nem volt egyértelműen

megállapítható, hogy a szoftver működését mi akadályozta. Az elsőfokú bíróság e körben nem látta igazoltnak, hogy a felperes vírusirtója akadályozta a program működését, mivel **Sz.T.** tanúvallomásával ellentétben **G.CS.** és **W.Á.** is azt mondta, hogy a vírusirtó kikapcsolása ellenére sem működött a program megfelelően, amit igazol **F.B.** 2006. január 2-i levele is.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a perben szakértői bizonyítást rendelt el annak meghatározására, hogy mi okozta azt, hogy a program a felperes szoftver és hardver környezetében nem működött.

Az elsőfokú bíróság a perben kirendelt igazságügyi szakértő szakértői véleményét aggálytalannak tekintette, azt ítélezése alapjául elfogadta. Az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény alapján megállapította, hogy a szakértői vizsgálat időpontjában a program megfelelően működött, az állandóan frissülő szoftverkörnyezetben nem sikerült a korabeli hibákat rekonstruálni, így az sem volt megállapítható konkrétan, hogy az adatbetöltést, a szoftver működését mi akadályozta. Tekintettel arra, hogy az elállás jogszerűségének az igazolása körében a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes hibásan teljesített, ezért a felperes terhére esik az, hogy a 2005. évi szoftverkörnyezet nem volt rekonstruálható, így konkrétan azt sem lehetett meghatározni, hogy mi volt a szoftver megfelelő működésének az akadálya. Az elsőfokú bíróság **Sz.T.** tanúvallomása és a szakértői vélemény alapján megállapította, hogy a szoftverek alkalmazhatóságának a szempontjából kiemelt jelentősége van annak a szoftverkörnyezetnek, amelyben a program felhasználásra kerül; a szoftverkörnyezet alapvető jellemzője a folyamatos és állandó változás.

Az elsőfokú bíróság mindezekre figyelemmel megállapította, hogy az alperestől mint a szoftverértékesítő cégtől nem volt az elvárható, hogy olyan szoftvert értékesítsen, amely - annak ellenére, hogy közvetlenül az értékesítést követően a szerződésben meghatározott időpontban nem történik meg a bevezetése - a mindenkori állandóan változó szoftverkörnyezethez alkalmazkodva megfelelően működjön. Tekintettel arra, hogy a szakértői vizsgálat időpontjában a szoftver működött, illetve az alperesnek a szerződés 1.7. pontjában írt szavatossági kötelezettségét a fent írtak szerint nem lehet olyan kiterjesztően értelmezni, hogy a szoftver a mindenkori állandóan változó szoftverkörnyezetben is működjön, ezért nem látta igazoltnak a hibás teljesítés tényét. Ezt az elsőfokú bíróság a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperes terhére értékelve azt sem látta igazoltnak, hogy a felperes az alperes hibás teljesítésére hivatkozva a Ptk. 306. § (3) bekezdése alapján jogszerűen állt el a szerződéstől, jogszerű elállás hiányában pedig megalapozottan nem kérheti az eredeti állapot helyreállítását.

Megjegyezte, hogy az alperes hibás teljesítésének megállapítása esetén sem lehetne a felperesi elállás jogszerűségét megállapítani, mivel az alperes 2006. január 12-én felajánlott a felperesnek egy olyan számítógépet, amelyen a szoftver működik. E körben az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy ezzel a magatartásával az alperes mindent megtett annak érdekében, hogy a szoftver működését biztosítsa. Mindezek alapján három hónappal később, 2006. április 21-én a felperes arra nem alapíthat jogszerű elállást, hogy a hibajavítások sikertelensége miatt nem áll érdekében a szerződés fenntartása, különös figyelemmel arra, hogy a 2006. februártól ápriliséig terjedő időszakban a felperes

által sem vitatottan a felperes kapacitás hiánya miatt nem folytatódott a szoftver implementációja.

Rámutatott arra is, hogy mivel egyértelműen a hiba okát nem tudta a szakértő megállapítani, nem vitatottan feltételezés minden arra vonatkozó megállapítás, hogy mi lehetett a hiba oka. Ezek a feltételezések azonban nem teszik a szakértői véleményt megalapozatlanná, különös figyelemmel arra, hogy egyik fél sem vonta kétségbe a szakértő azon megállapítását, hogy a szemle során a program működött. Mindezek alapján okszerűnek tekintette az elsőfokú bíróság azt a szakértői feltételezést is, hogy a hiba oka a szoftverkörnyezetben van.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával az alperes keresete szerinti marasztalását és a felperes perköltség fizetésére való kötelezését.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában két alapvető ténytet nem rögzített. Az egyik az volt, hogy a szerződéskötéstől a szerződéstől való elállásig a felperes egyetlen egy alkalommal sem tudta saját számítógépes környezetében a rendeltetésének megfelelően használni a szoftvert. Ennek okát az alperes nem tudta megállapítani, illetve megfelelően kijavítani, folyamatosan különböző feltételezésekkel próbálkozott, de kielégítő eredményre nem jutott. A másik az, hogy a felek által is elismerten egy tervező szoftverről van szó, amelynek használatához a múltbeli adatok felhasználása szükséges. A tervezés időszakában használhatatlan program hiába működött adott esetben több hónappal később tökéletesen, ha az adott időszakra vonatkozóan használhatatlan volt és a szoftver vásárlójának sérelme, így érdekmúlása egyértelmű.

Előadta, hogy az alperes szerződéses kötelezettsége nemcsak a használati jog átadására vonatkozott, hanem az alperes implementációt, oktatást és folyamatos hibaelhárítást is vállalt. Mivel az implementációs napok közül az utolsó másfél nap nem valósult meg, így azt nem lehet mondani, hogy az alperes az implementációs kötelezettségét hibátlanul teljesítette volna.

A szerződés 1.8. pontjában alperes által vállalt hibaelhárítással kapcsolatban előadta, hogy az elsőfokú bíróság hibásan szűkítette le kettő típusú hibára az alperes által vállalt hibaelhárítás kötelezettségét, mivel a szavatossági kötelezettsége a szerződés szerint bármely hibára kiterjedt, amelyet nem a felperes okozott.

Az alperes azzal is súlyos szerződésszegést követett el, hogy az igazságügyi szakértő által megállapításra került, hogy az alperes munkatársai nem rendelkeztek a szükséges szakmai ismeretekkel, mivel ha megfelelő programozói tapasztalattal rendelkeztek volna, a program működését gátló tényezők felismerhetők lettek volna. Az alperes azzal a mulasztásával is hibásan teljesített, hogy egyrészt elmulasztotta előre közölni, hogy a program használatához a felperesi adatok átalakítására lesz szükség, illetve, hogy a 300-as elemszám nem elegendő a felperesi igények kielégítéséhez.

Az elemszám nagyságával kapcsolatban előadta, hogy a szoftver alperes általi ismertetése és az általa előadott igények figyelembevételével az alperes által készített ajánlat alapján választotta ki a 300-as elemszámot. 2005. szeptemberében derült ki, hogy a javasolt 300-as elemszámmal elkészült struktúra több adatbázisból

épült fel, így azonban „az összehasonlító riportok nem használhatók”. Mindez azt jelenti, hogy az alperes által készített ajánlat nem felelt meg a felperes igényeinek, amelyre azonban a felperes csak a szoftver implementálása közben jöhetett rá.

A tényállásban rögzített költségfelosztás tesztelésével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az az alperesi gépen történt, azaz a szoftver az alperesi környezetben sem volt használható a felperesi igényeknek megfelelően, ami azt jelenti, hogy az alperes az implementáció során ezzel is hibásan teljesített.

Az alperes vállalta ugyan a struktúra kialakítását, vagyis a kijavítást, azonban ismét jelentkeztek a lefagyások, programhibák, ami azt jelenti, hogy az alperes az általa vállalt szavatossági kötelezettségének nem tudott eleget tenni. Ezzel kapcsolatban hivatkozott a BH 1986/430. számú eseti döntésében foglaltakra és előadta, hogy a felperes elállása emiatt is megalapozott volt.

Az F/9/3. alatt csatolt emlékeztetőből következően az alperes nem azt vállalta, hogy a felperes akkori szoftverkörnyezetét építi fel a másik gépre és erre telepíti a működőképes szoftvert. Mivel a felperes a szoftver 1 + 1 felhasználóra, vagyis összesen két felhasználóra vonatkozó használati jogát vette meg a szerződéssel, még ha az alperes teljesítette volna is a fenti vállalását, akkor sem tett volna eleget a szerződésben vállalt kötelezettségének. A szoftvernek ugyanis a felperesi szoftverkörnyezetben a felperesi hálózatban két felhasználóval, azaz két különböző gépen kellett volna működnie.

Az elállását nem arra alapította, hogy a rendszer nem képes az igényeit teljesíteni, hanem arra, hogy az alperes nem szolgáltatott hibátlanul működő szoftvert a számára.

Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában azt, hogy a Professional Planner modul adathordozón történő átadásával a szerződés teljesítettnek minősül, mivel a szerződés nem egy egyszerű szoftver licencia szerződés volt, hanem az alperes további szolgáltatások teljesítésére is kötelezettséget vállalt.

Az alperes nem teljesítette azt a szerződésben vállalt kötelezettségét, hogy egy, a felperesi szoftverkörnyezetben rendeltetésszerű használatra alkalmas módon működő szoftvert ad át és implementál a részére, ezért az alperes hibásan teljesített. Az implementáció azért nem valósulhatott meg, mert az alperes munkatársai nem rendelkeztek az ehhez szükséges szakismerettel, nem tudták megállapítani, hogy mi okozza azt, hogy a szoftver a felperesi szoftverkörnyezetben nem működik és a hiba megoldására nem tettek javaslatot, illetve nem küszöbölték ki azt.

A szerződés 3.6. pontja nem határoz meg pontos időszakot, csak egy kezdő időpontot, továbbá a betöltendő adatok rendelkezésre álltak, csak nem az alperes programja által megkívánt formátumban, amire csak az implementáció során derült fény.

Az alperes sem a perrel érintett időszak alatt, sem az elsőfokú eljárás során nem tudta egyértelműen megjelölni, hogy mi az az ok, amelynek megoldásával a szoftver teljes bizonyossággal rendeltetésszerűen használható lesz, a feltételezéseken nem jutott túl.

Az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben az alperestől elvárható, hogy az általa átadott program a folyamatosan változó szoftverkörnyezethez alkalmazkodva

működjön, ezért vállalt hibaelhárítást, ezért vannak verziókövetések is. Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben 2005. szeptembere és 2006. februárja között a szoftver egy alkalommal sem működött megfelelően, ezért az alperes a szerződés tekintetében hibásan teljesített.

Az alperes 2006. január 12-én tett felajánlása nem volt alkalmas arra, hogy a hibás teljesítést orvosolja.

Téves az az elsőfokú bíróság által tett megállapítás, hogy az alperes mindent megtett annak érdekében, hogy a szoftver működését biztosítsa, az alperes ugyanis számtalan határidőt vállalt, erre azonban ennek soha nem tett eleget.

Ellentmondást tartalmaz az elsőfokú bíróság ítélete a szakértői vélemény alapján, mert az egyrészt azt állapította meg, hogy egyértelműen a hiba okát nem tudta a szakértő megállapítani; nem vitatottan feltételezés minden arra vonatkozó megállapítás, hogy mi lehetett a hiba oka; ugyanakkor okszerűnek tekintette az elsőfokú bíróság azt a szakértői feltételezést is, hogy a hiba oka a szoftverkörnyezetben van.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényfeltárási kötelezettségének maximálisan eleget tett. A felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes teljesítése hibás volt, és emiatt a felek között létrejött szerződéstől történő elállására jogszerűen került sor. Ennek azonban nem tett eleget, ezért az elsőfokú bíróság helyesen döntött a kereseti kérelem elutasításáról. Nem is dönthetett volna másképp, mivel a szakértői vélemény megállapította, hogy a felperes által vitatott, hibásnak tartott szoftver hibátlanul működik. Az alperes jól felkészült szakember gárdával rendelkezik, akik végig azt hangsúlyozták, hogy a szoftver alkalmazása során felmerült adatbetöltési nehézségek nem magában az alperes által értékesített szoftverben, hanem a felperes által biztosított szoftver vagy hardver egyedi hibájában rejlett. Az alperes ezen állítását igazolta az is, hogy a felperes által rendelkezésre bocsátott számítógépen kívül a szoftver más gépen működött, a szoftver tehát hibátlan volt. A kirendelt igazságügyi szakértői vizsgálat során a felek által elvégzett tesztelés is maximálisan alátámasztotta ezt.

Az alperes érdekmúlásával kapcsolatban kiemelte, hogy a projekt megvalósítását az alperes 2004. júliustól 2004. augusztusig, 2005. januártól 2005. augusztusig, majd 2006. februártól 2006. márciusig terjedő időszakban a felperes kérésére volt kénytelen felfüggeszteni, illetve a megvalósítás a felperes szüneteltetésével nem érintett időszakaiban az alperes a felperes késedelmes, illetve nem teljesítése miatt nem tudott eleget tenni szerződéses kötelezettségének, amit alátámaszt az elsőfokú eljárás során csatolt levelezés. A szoftver elemszámának bővítésével, illetve a szoftver struktúrája átalakításával összefüggésben ismételten hangsúlyozta, hogy arra a felperes új főkönyvelője által támasztott megnövekedett igények kielégítése érdekében került sor, ezért az nem hibajavítás, hanem a szoftvermegrendelő igényei szerinti testreszabásának része volt. A szoftver az Excel programmal is teljes mértékben kompatibilis, ezt a felperes tudta, így az alperes azon állítása,

miszerint „a felperesnek külön szakemberrel programot kellett készítenie az adatok konvertálására” nem elfogadható.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita elbírálása szempontjából a tényállást helyesen állapította meg, helytálló és megalapozott jogi következtetéssel utasította el a felperes keresetét.

A felperes állításával ellentétben az elsőfokú bíróság ítélete mindenben megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésében rögzített kötelező tartalmi elemeknek.

A felperes a keresetét a Professional Planner szerződés hibás teljesítésével kapcsolatos elállására alapította.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes hibásan teljesített és emiatt a felperest megillette a szerződéstől való elállás joga. A hibás teljesítéssel kapcsolatosan tanúk meghallgatására és igazságügyi szakértői vélemény beszerzésére került sor.

Tény, hogy 2008. november 11-én, a peres felek jelenlétében tartott, szakértői vizsgálatkor a szoftver hiba nélkül működött, az elsőfokú eljárásban a felperes által jelzett hibákat a felperes nem tudta rekonstruálni és bemutatni. Az ezen a napon felvett jegyzőkönyvben azt is rögzítették, hogy a felperes képviselője javasolta, hogy tovább kísérletezik a hiba rekonstruálásával, ha észleli azt, akkor fixálja a körülményeket a szakértő újabb megérkezéséig és ennek függvényében döntenek a résztvevők a szakértői részvétel körülményeiről. A felperes azonban sem az elsőfokú ítélet meghozataláig, sem a másodfokú eljárásban nem jelezte azt, hogy bármilyen korábbi hibát újra tapasztalt volna.

Az igazságügyi szakértő által rögzített jegyzőkönyvben szerepel az is, hogy a felperes képviselői bejelentették, hogy az alapszoftver környezet 2005. évi állapota már nincs meg, mert azt azóta folyamatosan frissítették.

A Ptk. 305. § (1) bekezdésében meghatározott hibás teljesítéshez a felperesnek azt kellett volna bizonyítani, hogy a szolgáltatott dolog nem felelt meg a teljesítéskor a szerződésben meghatározott tulajdonságoknak, amit csak a 2005. évi szoftverkörnyezetben végzett szakértői vizsgálattal bizonyíthatott volna. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen a felperes terhére értékelte azt, hogy az akkori szoftverkörnyezetet már nem lehetett rekonstruálni, és a hiba okát vizsgálni.

Ekörben rámutat a másodfokú bíróság, hogy a felperes a szakértői véleményre tett észrevételt, azonban nem kérte a szakvélemény kiegészítését, a szakértő tárgyaláson történő meghallgatását, nem terjesztett elő új szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványt sem.

A fent kifejtettekre tekintettel is az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat - peres felek közötti levelezés, tanúvallomások, igazságügyi szakértői vélemény, az igazságügyi szakértő által végzett vizsgálatról felvett jegyzőkönyv - okszerűen értékelte és mérlegelte, azoknak a másodfokú eljárásban a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti felülmérlegelésére nincs lehetőség.

A felperes a fellebbezésében helyesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában tévesen állapította meg, hogy a Professional Planner adathordozón történő átadásával a szerződés teljesítettnek minősül, mivel a peres felek által kötött szerződés valóban nemcsak ezt tartalmazza és az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásának tényállási részében sem csak ezt rögzíti, hanem a követési és implementációs használati jogokat és szolgáltatásokat is. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletének 7. oldal első bekezdésének utolsó mondatát mellőzi.

Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában csak azt rögzítette, hogy a program bevezetésének felfüggesztésére a felperes kérésére került sor 2005. januártól 2005. augusztusig és 2006. februártól 2006. márciusáig. Az alperes ezért a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy ezen túlmenően 2004. júliustól 2004. augusztusáig is felfüggesztésre került a program bevezetése, azaz annak üzembe helyezése csak 2004. szeptemberében kezdődött el, amit alátámaszt az 1/F/5. alatt csatolt alperesi nyilatkozat a program telepítéséről és az üzembe helyezésének folyamatáról.

2006. január 12-én a felek írásban rögzítették, hogy a felperes gépén a hibák kijavítása teljes egészében nem sikerült, az adatbetöltés során lefagyás történhet, ugyanez az adatbázis ugyanezzel az import managerrel az alperes hordozható számítógépén azonban működik. Az írásbeli emlékeztető szerint a munka folytatása érdekében az alperes felajánlotta, hogy a felperes rendelkezésére bocsát egy másik számítógépet vagy újrategelíti egy tartalék gépet úgy, hogy a program működjön rajta. A felperes azonban erre semmilyen nyilatkozatot nem tett; 2006. február, március hónapokra ismételtén kérte a program üzembe helyezésének a felfüggesztését, mivel az év végével kapcsolatos teendők miatt további teszteléssel, próbálgatással nem tudott szabad kapacitást biztosítani. Ezt követte a felperes 2006. április 21-i levele, amelyben bejelentette, hogy az alperessel kötött szerződéstől eláll.

Az alperes 2006. január 12-i emlékeztetőben rögzített felajánlása és az azt megelőző magatartása azt igazolják, hogy folyamatosan mindent megtett annak érdekében, hogy a hibát kijavítsa, ezért az ezt követő felperesi szerződéstől való elállás jogszerűsége nem volt megállapítható.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a másodfokú

eljárás során felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2010. év február hó 11. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő